

Είδαμε το «Όταν ο ήλιος» στο Θέατρο Τέχνης

[athinorama.gr/theatre/0/eidame to otan o ilios sto teatro texnis](http://athinorama.gr/theatre/0/eidame-to-otan-o-ili-os-sto-theatro-texnis)

Ιλειάνα Δημάδη

ΘΕΑΤΡΟ

«Να τρως και να μην κρυώνεις. Όλα τα άλλα δεν έχουν αξία». Η φράση αυτή από το «Όταν ο ήλιος»...

«Να τρως και να μην κρυώνεις. Όλα τα άλλα δεν έχουν αξία». Η φράση αυτή από το «Όταν ο ήλιος» μοιάζει να συνοψίζει σχεδόν αφοριστικά την οδύνη της Κατοχής. Η παράσταση που ανεβαίνει στην Πλάκα, στο Θέατρο Τέχνης Κάρολος Κουν της οδού Φρυνίχου, θα μπορούσε να ειπωθεί ως η εφηβική πρόταση του ιστορικού θεάτρου. Αν έχετε παιδιά στην εφηβεία αξίζει να δείτε αυτήν την παράσταση μαζί τους, έστω κι αν το γεγονός πως παίζεται κάθε Δευτέρα και Τρίτη βράδυ (μα γιατί;!) το καθιστά σχεδόν απαγορευτικό... Πατώντας στην πετυχημένη συνταγή του «Ο Μεγάλος Περίπατος του Πέτρου» της Άλκης Ζέη που παίζεται από πέρυσι στο Εθνικό θέατρο, μια ομάδα νέων αποφοίτων της Δραματικής Σχολής του Θεάτρου Τέχνης δοκιμάζεται στη σκηνή διασκευάζοντας το γνωστό αυτοβιογραφικό μυθιστόρημα της Ζωρζ Σαρρή «Όταν ο ήλιος» (1971). Ένα λοιπόν ακόμη από τα αγαπημένα αναγνώσματα των παιδικών κι εφηβικών μας χρόνων δραματοποιείται με τη μορφή μιας ηθογραφίας που ανασταίνει το ήθος, το πάθος, τον ιδεαλισμό και το συλλογικό τραύμα μιας εποχής κι ενός λαού: της κατοχικής Ελλάδας. Στη θεατρική διασκευή, ο λόγος ρέει αβίαστα δίχως να προδίδει τις λογοτεχνικές καταβολές του έργου κι οι σκηνές διαδέχονται φυσικά η μία την άλλη. Η ίδια η Ζωρζ Σαρρή εμφανίζεται εδώ ως έφηβη που αντιμετωπίζει κατά πρόσωπο την ιστορία της ιταλικής εισβολής και της γερμανικής κατοχής, περνώντας από την άγνοια και τον ενθουσιασμό της νιότης στον πόνο της γνώσης. Ο θάνατος στο μέτωπο, η πείνα και οι απεργίες, ο εμφύλιος ανάμεσα σε αντιστασιακούς και γερμανοτσολιάδες, ο έρωτας παντού και πάντα «ζωντανεύουν» με ενάργεια χάρη στην ως επί το πλείστον πετυχημένη δραματοποίηση του μυθιστορήματος. Η πολυτάλαντη Βένια Σταματιάδη υπογράφει τη διασκευή και επωμίζεται τον πρώτο ρόλο, εκείνον της Ζωής/Ζωρζ Σαρρή, διαποτιζοντάς τον με το έντονο ταμπεραμέντο της. Η σκηνοθεσία (Δημοσθένης Φίλιππας) είναι αρκετά άγωνα νατουραλιστική και συμβατική, δίχως την αναζωογονητική φρεσκάδα και τη δημιουργική φαντασία που προαπαιτείται σε ένα τέτοιο εγχείρημα –το φινάλε με τις νύξεις για το βάσανο του φασισμού θεωρώ πως ήταν μάλλον μελοδραματικό. Όμως οι ερμηνείες των ηθοποιών είναι μεστές, γεμάτες θέρμη και ζωηράδα. Η Αντιγόνη Δούμου αποδίδει με περισσή χάρη και σκηνική άνεση τον κάπως άχαρο ρόλο της «αφηγήτριας», η οποία υποτίθεται -γιατί στην παράσταση δεν γίνεται σαφές- πως είναι η παιδική φιλενάδα της Ζωρζ Σαρρή και μετέπειτα εξίσου διάσημη συγγραφέας, Άλκη Ζέη. Με αξιοπρόσεκτη ωριμότητα έχουν προσεγγίσει τους ρόλους τους η Γωγώ Καρτσάνα (Ειρήνη) και Αυγουστίνος Κούμουλος (Περικλής), ενώ στυλοβάτες της παράστασης γίνονται ο βετεράνος Γιάννης Δεγαίτης (πατέρας) και η έμπειρη Κατερίνα Ζιώγου (μητέρα). Παίζουν επίσης οι Αναστασία Γεωργοπούλου, Άρτεμις Γρύμπλα, Γιάννης Δαμάλας, Πανάγος Ιωακείμ, Βασιλική Κίσα, Ηλίας Λάτσης και Γιάννης Μίνως. Μέχρι τις 23/4.

